

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 262/2021
13.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ког заступа пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против туженог ЈКП Градска топлана Ниш, ради утврђења, вредност спора 10.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 304/19 од 08.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 304/19 од 08.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 12125/15 од 01.03.2018. године у ставу првом изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је уговор о испоруци топлотне енергије преко система даљинског централног грејања у стану у ... број ... у улици ... ..., закључен између тужиоца и туженог дана 31.07.2015. године раскинут. У ставу другом одбијен је евентуални тужбени захтев тужиоца да се раскине уговор о испоруци топлотне енергије преко система даљинског централног грејања у стану у ... број ... у улици ... ... закључен између тужиоца и туженог. У ставу трећем одбијен је евентуални тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да изврши искључење објекта – стан у ... број ... у улици ... ... завртањем доводних и одводних вентила, пресецањем и демонтирањем цеви ка стану корисника. У ставу четвртном одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 304/19 од 08.10.2020. године у ставу првом изреке одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 12125/15 од 01.03.2018. године. У ставу другом одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију са предлогом да се о истој одлучи као о посебној ревизији, у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност одлучивања о посебној ревизији тужиоца, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, са изменама) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном другостепеном пресудом потврђена је првостепена пресуда, којом је одбијен тужбени захтев тужиоца да се утврди да је раскинут уговор о испоруци топлотне енергије преко система даљинског централног грејања у стану тужиоца, закључен између тужиоца и туженог, као и евентуални тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да изврши искључење објекта – стана тужиоца из система даљинског централног грејања. Према разлозима другостепеног суда, у конкретном случају нису били испуњени услови за искључење стана тужиоца из система централног грејања из разлога што за предметни објекат (стан тужиоца) није било издато решење о одобрењу за прикључење и није постојала писана сагласност свих власника објекта за који је поднет захтев за искључење. Другостепени суд налази да власник посебног дела зграде (стана) има право да откаже уговор о снабдевању топлотном енергијом и да захтева искључење са система уколико постоје техничке могућности за искључење и под условима прописаним Одлуком о условима и начину снабдевања топлотном енергијом, док промена цене комуналне услуге не може представљати промењену околност на основу које се може тражити раскид уговора због промењених околности.

Имајући у виду тако изнете разлоге на којима је заснована другостепена одлука, Врховни касациони суд је становишта да у овој правној ствари нема потребе за новим тумачењем права, нити су испуњени други услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној.

Комуналне услуге су услуге од општег интереса. Пружање тих услуга и плаћање истих регулисани су посебним прописима па се не може применити Закон о облигационим односима. Власник посебног дела зграде (стана) има право да раскине уговор о испоруци топлотне енергије, али само под условима предвиђеним одлуком надлежне јединице локалне самоуправе. Одлука као подзаконски акт важи и производи правно дејство, а уколико иста није у сагласности са законом као општим правним актом, оцена њене законитости може се тражити у поступку пред Уставним судом. Дати разлози другостепеног суда нису у супротности са правним схватањем грађанских одељења, одељења за радне спорове и одељења судске праксе апелационих судова Републике Србије са судијама Врховног касационог суда, од 19.06.2015. године, које предвиђа да постоји могућност да власник посебног дела зграде откаже уговор о продаји топлотне енергије, уколико постоје техничке могућности за искључење,

односно под условима прописаним одлуком надлежног органа локалне самоуправе. Другостепена одлука коју ревидент побија није у супротности ни са судским одлукама које прилаже уз ревизију, у којима је усвојен тужбени захтев за искључење, али при претходном утврђењу да су били испуњени услови за искључење. Сходно томе, могућност искључења неспорно постоји, али морају бити испуњени услови које предвиђа одлука надлежног органа локалне самоуправе и то у време када се захтева искључење.

Имајући све наведено у виду, Врховни касациони суд је становишта да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, па је одлучено као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да иста није дозвољена.

Чланом 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда донете у поступку у споровима мале вредности није дозвољена ревизија. Спорови мале вредности дефинисани су у одредби члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, сходно којој је спор мале вредности спор у ком се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Вредност предметног спора на дан подношења тужбе дана 18.08.2015. године износила је 10.000,00 динара, па је извесно да иста није прелазила динарску противвредност 3.000 евра, те да предметни спор представља спор мале вредности.

Како ревизија против одлуке донете у спору мале вредности није дозвољена сходно изричитој законској одредби, то је ревизија тужиоца одбачена као недозвољена.

На основу изнетог одлучено је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија,
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић